

தமிழ் விசித்திரக் கதையில் சமூகமயமாக்கல் பண்பு

வே. நரேஷ் அ. *

அ தமிழ்ப் பிரிவு, இந்திய மொழிகள் மையம், ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம், புதுதில்லி-110067, இந்தியா.

The Character of Socialization in the Tamil Fairy Tale

V. Naresh a,*

^a Tamil Division, Centre of Indian Languages, Jawaharlal Nehru University, New Delhi-110067, India

* Corresponding Author:
nareshdhill@gmail.com

Received: 06-04-2021
Revised: 22-04-2022
Accepted: 25-04-2022
Published: 27-06-2022

ABSTRACT

A community enacts a few social laws to defend itself and to keep their social structure intact. This law can be approved by all or by a majority of the members of that committee. This law, passed by elder people of the community, is intended to determine the status, occupation, and function of each individual in the community. Only those who accept and adhere to this law or culture can be members of that community group. When a person violates these, he becomes subject to social exclusion. New members of the group must adhere to this ideological framework and not take any action that could affect it. The process of transforming children who do not belong to any cultural identity into members of the community begins in the family. The family system does these socializing in a variety of ways. One of them is the socialization that takes place through word of mouth. The elders in the family teach the children social values through stories. This article is based on the fairy tales found in Volume 7 of the Nattupurak kataik kalanchiyam on how marriage, sexuality, and faith, as constructed by social groups in Tamil society, are found in Tamil fairy tales.

Keywords: Socialization, Tamil Fairytale, Narration, Marriage, Sexuality, Tradition

முன்னுரை

ஒரு சமூகம் தன்னுடைய இருப்பை உறுதிப்படுத்துவதற்கும் பண்பாட்டு தொடர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்கும் சமூகவயமாக்கல் என்பது இன்றியமையாததாகது. சமூகவயமாக்கல் தான் ஒரு மனிதனை சமூகவிலங்காக மாற்றுகிறது. ஒரு தனிமனிதன் தான் சார்ந்துள்ள குழுவினரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நடத்தை முறை, நம்பிக்கை, சடங்கு போன்றவற்றை அறிந்துகொண்டும் அதற்கு ஏற்றார் போல் தன்னை மாற்றிக்கொண்டும் அவற்றை மீறாமல் இருந்து அக்குழுவின் ஒரு அங்கத்தினராக மாறும் செயலே சமூகவயமாக்கல் என்று பிரிட்டானிக்கா கலைக்களஞ்சியம் குறிப்பிடுகிறது.

சமூகவயமாக்கல் வழியாகத்தான் ஒரு குழு தான் சார்ந்து கட்டமைத்திருக்கும் பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் புதிய உறுப்பினர்களுக்குக் கடத்தி அவர்களைச் சமூகத்தின் அங்கத்தினராக மாற்றுகிறது. சமூகவயமாக்கல் என்பது சமூகநிறுவனங்களாலும் அதன் உறுப்பினர்களாலும் செய்யப்படுவதாக இருக்கிறது. சமூக வயமாக்கால் என்பது காலதழுவலுக்கு ஏற்ப மாறுபடும். ஆகையால், சமூகவயமாக்கல் என்பது தொடர்ச்சியாக நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பதாகக் கூறலாம். இச்செயலை சமூகவியல் ஆய்வாளர்கள் சமூகவயமாக்கல் என்றும் மானிடவியல் ஆய்வாளர்கள்

பண்பாட்டுவயமாக்கல் என்றும் கூறுகின்றனர் (Leslie & Larson, 1994). குழு, நிறுவனம், அதிகாரமையம் ஆகியவை முன்மாதிரி ஆண், பெண், குடும்பம், குழந்தை, வேலையாட்கள் முதலியவற்றை உருவாக்குகின்றன. இந்த முன்மாதிரியானவற்றின் மீது சமூகக் குழுவால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கருத்தியலை ஏற்றுகிறது. இதை சமூக நிறுவனங்கள் சமூகவயமாக்கல் மூலமாக அடுத்த தலைமுறைக்குக் கொண்டு செல்கிறது. சமூகவயமாக்கல் என்பது குழந்தைவளர்ப்பு, சடங்கு, சட்டம், வழக்காறு முதலியவற்றின் வாயிலாகச் செய்யப்படுகின்றன. மேற்கத்தியத் தேவதைக் கதைகள் குறித்து ஆய்வு செய்து ஜேக்கப் சைப்ஸ் மேற்கத்தியத் தேவதைக் கதைகள் என்பது சமூகவயமாக்கல் நோக்கத்தோடு உருவாக்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறார் (Zipes, 2014). கதைகளின் வாயிலாக நிகழ்த்தப்படும் இந்த சமூகவயமாக்கல் என்பது பெரும்பாலும் குழந்தைகளை மையமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. இக்கட்டுரையில் தமிழில் காணப்படும் விசித்திரக் கதைகளில் சமூகவயமாக்கல் மூலம் கட்டமைக்கப்படும் திருமணமுறை, பாலியல் நிலை, நம்பிக்கை எவ்வாறு காணப்படுகிறது என்பதையும் அதற்கான சமூக காரணங்களை விவாதிப்பதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

வாய்மொழிக் கதைகள்

பதினான்காம் நூற்றாண்டு முதல் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு கால இடைவெளியில் வாய்மொழிக் கதைகள் வேறு ஒரு பரிமாணத்தை எடுத்தன. வாய்மொழியாக இருந்த கதைகள் பல்வேறு மாற்றங்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு எழுத்துவடிவம் கொடுக்கப்பட்டது, அதற்கான பார்வையாளர்களும் மாறினர். கதைக்கான பயன்பாடும் மாறத் தொடங்கியது. நாட்டார் கதை என்பது பொழுதுபோக்கு, மகிழ்ச்சி என்பதைத் தாண்டி ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் சமூக அரசியல் பின்புலத்திலேயே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கதையின் நோக்கம் அதைச் சார்ந்தே அமைந்துள்ளது.

நாட்டார் கதைகள் ஒரு சமூகத்தின் கூட்டு மனநிலையைப் பிரதிபலிப்பதாக விண்டா டே குறிப்பிடுகிறார்.

தேவதைக் கதைகள் குறித்து ஆய்வு செய்த ஜேக் சைப்ஸ் தேவதைக் கதைகளை அவற்றின் சமூக அரசியல் பின்புலத்திலிருந்து பிரித்துப் பார்க்க இயலாது அவ்வாறு பிரித்துப்பார்த்தால் அக்கதையில் கட்டமைக்கப்பட்ட சமூகம் மற்றும் அக்கதையின் நோக்கத்தை அறிந்துகொள்ள முடியாது என்கிறார். இவர் கதைகள் ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் சமூகவயமாக்கல் என்ற தன்மையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இவரின் ஆய்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாட்டார் கதைகள் வாய்மொழியாக வழங்கியபோதும் அவை எழுத்து ஊடகம், காட்சி ஊடகத்திற்குள் வந்த பிறகும் அதன் நோக்கங்களில் ஒன்றான சமூகவயமாக்கல் என்பது தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது என்று கூறலாம். புதிதாகப் பிறக்கும் ஒரு குழந்தையை சமூகம் கட்டமைத்திருக்கும் சட்டங்களைச் சுயமாக ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்வதோடு அதை மீறுவது அசிங்கமான செயல் என்ற கருத்தையும் அவர்கள் மனதில் விதைக்கிறது.

புதுவை வட்டார நாட்டுப்புறக் கதைகள் என்ற தொகுப்பு நூலில் கி. ராஜநாராயணனும், சிலம்பு நா. செல்வராசும் நாட்டார் கதைகளின் பயன்பாடு பற்றி பின்வருமாறு கூறுகின்றனர்.

1. அனைத்துத் தரத்து மக்களின் வாழ்வியலை விளக்குவதாக நாட்டார் கதைகள் அமைந்துள்ளன.
2. ஒரு சமூகத்தின் சமூக மதிப்புகளை விளக்குவதாகவோ அல்லது நியாயப்படுத்துவதாகவோ கதைகள் இருப்பதால் அக்கதைகளின் வழிச் சமூக மதிப்புகளை ஆராயப் பெரிதும் இடம் உண்டு.
3. காலந்தோறும் மாறிவந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் கதைகள் பெற்று விளங்குவதால் சமூக வரலாற்றை ஆராய நாட்டார் கதைகள் பெரிதும் துணை செய்யும்.
4. பண்பாட்டுக் கூறுகளின் மீட்டுருவாக்கத்தை நாட்டார் கதைகள் இன்றி முழுமையாகச் செய்தல் இயலாது
5. பண்பாட்டுக் கலப்புள்ள ஒரு சமூகத்தின் மூலப் பண்பாட்டுக் கூறுகளை நாட்டார் கதைகளே மிகுதியும் விளக்குவனவாக உள்ளன (Rajnarayanan, 2012).

லிண்டா டே நாட்டார் சமூகம் & சமூகம் என்ற நூலில் நாட்டார் கதைகள் நிலவுடைமை சமூகத்தின் சமூக விழுமியங்களையும் பண்பாட்டு நடத்தை முறைகளையும், ஆசை, எதிர்ப்பு, அதிகாரம் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. நவீன சமூகம், தொழில்நுட்பம் சார்ந்த கருத்துகள் நாட்டார் கதைகளில் கலந்த பின்பு அவற்றின் நிலவுடைமை சார்ந்த கூறுகளை முழுவதுமாக மாறவில்லை என்கிறார்.

திருமணம்

சமூகக் கட்டமைப்பின் முக்கிய அமைப்புகளில் ஒன்று திருமணம், இதுதான் குடும்பம் என்ற அமைப்பு உருவாக அடிப்படையாக அமைகிறது. திருமணத்தின் மூலம் அமையும் இந்தக் குடும்ப அமைப்பு முறைதான் புதிதாகப் பிறக்கும் குழந்தைகளுக்குச் சமூக விழுமியம், கட்டுப்பாடு, பண்பாட்டு நடத்தை முறை, நம்பிக்கை ஆகியவற்றைக் கற்றுக்கொடுத்து அவர்களை சமூகவயப்படுத்தும் இடமாக அமைகிறது. ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டுக் கட்டமைப்பு என்பதின் தொடக்கம் குடும்பத்திலிருந்தே தொடங்குகிறது. இந்தக் குடும்ப அமைப்பு பெரும்பாலும் ஆண் மையச் சமூகத்தைப் பிரதிபலிப்பதாகவே இருக்கிறது. திருமணத்தின்போது, பரிமாறிக் கொள்ளப்படுபவர்களாகப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள். இதை, பக்தவச்சல பாரதியின் பின்வரும் கூற்று உறுதிப்படுத்துகிறது

“சமூகத்தில் சரிபாதியாக விளங்கும் பெண்கள் திருமணம் வழி ஒரு கால்வழியிலிருந்து (குழுவிலிருந்து) இன்னொரு கால்வழிக்கு மாற்றப்படுகின்றனர்” (Bhaktavachala Bharathi, 2005).

இரண்டு சமூகத்தின் பண்பாடு அல்லது இணக்கத்திற்கான பாலமாகவும் திருமண முறை இருந்துள்ளது. திருமண முறை ஒவ்வொரு பண்பாட்டிற்கும் மாறுபடும். தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்படும் திருமண முறையாக பக்தவச்சல பாரதி பின்வரும் முறைகளைக் குறிப்பிடுகிறார்

தமிழர்களின் மணவுறவில் நேர்நிலை விதிகள் (யாரைத் திருமணம் செய்வது என்று வலியுறுத்துவது) செயல்படுகின்றன. இவ்விதிகள் உரிமை, முறை உறவு, முறை மணம். கொண்டு கொடுத்தல் என்னும் கருத்தாக்க நிலைகளில் விரும்பத்தக்க மண முறையை வலியுறுத்துகின்றன. தமிழர்களிடம் காணப்படும் விரும்பத்தக்க மணமுறை மூன்று நிலைகளில் நிகழ்கின்றன. 1, அக்கா மகளை மணப்பது. 2, அத்தை மகளை மணப்பது. 3, தாய்மாமன் மகளை மணப்பது. இவற்றின் அடிப்படையில் இருவழி முறை மணம், தந்தைவழி முறைமணம், தாய்வழி முறைமணம் ஆகியவை தமிழ் மக்களிடம் இன்று காணப்படுகின்றன (Bhaktavachala Bharathi, 2005).

திருமண முறையில் பரிசம் வரதட்சணை என்று இரண்டு முறைகள் காணப்படுகின்றன. திருமணத்தின் பொழுது ஆண் பெண் வீட்டாருக்குப் பொருள் கொடுத்துப் பெண்ணைக் கேட்பது பரிசம் எனப்படும். பெண் வீட்டார்கள் ஆண்வீட்டார்களுக்கு பொருளையும் பெண்ணையும் கொடுப்பது என்பது வரதட்சணை ஆகும். வரதட்சணை, பரிசம் என்பது ஒரு குடும்பம் தன்னுடைய சமூக, பொருளாதார நிலையை மற்றவர்களுக்கு வெளிக்காட்டும் ஒரு முறையாகவும் இருக்கிறது. இனக்குழுச்சமூகத்தின் இனத்தின் நன்மை, இரண்டு குழுக்களுக்கிடையான இணக்கம் என்ற சமூக அடிப்படையிலிருந்த திருமணமுறை பிற்காலத்தில் தனிமனிதர் மகிழ்ச்சி சார்ந்த விடயமாக மாறிவிட்டது.

சைப்ஸ் தேவதைக் கதைகளில் காணப்படும் திருமணம் பற்றி கூறுமிடத்து, அவை தனிமனிதன் பொருளாதாரம், சமூகநிலையை உயர்த்துவதாகவும், தனிமனிதர்களின் மகிழ்ச்சி சார்ந்து காணப்படுவதாகவும் இக்கதைகளில் காணப்படும் குடும்ப அமைப்பு என்பது கூட்டுக் குடும்பமாக இல்லாமல் தனிக்குடும்பமாக இருப்பதாகக் கூறுகிறார் (Zipes, 2014).

இக்கட்டுரைக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட கதைகளில் திருமண முறை பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

அம்மாவுடைய அண்ணன், தம்பி(தாய்மாமன்) மகன்கள் மற்றும் அப்பாவுடைய அக்கா, தங்கை மகன்கள் பெண்ணைக் கட்டும் முறையுடையவர்களாக இருக்கின்றனர். திருமணம் செய்துகொடுக்கும் பொழுது பெண்வீட்டார்கள் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு வரதட்சணையாகப் பொருட்களைக் கொடுத்துள்ளனர். பெண்கள் தங்களின் பெற்றோர்களின் பேச்சைக் கேட்காமல் வேறு ஒருவரைத்

திருமணம் செய்யும் பொழுது இந்த வரதட்சணைக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. குடும்பம் எடுக்கும் முடிவினை ஏற்று நடப்பவள்தான் நல்ல பெண்ணென்றும் ஏற்று நடக்கவில்லை எனில் அவள் கெட்டவளென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. சமூக மரபை மீறும் இப்பெண்களுக்குச் சமூகத்தின் பண்பாடு அடிப்படையில் கொடுக்கப்படும் வரதட்சணை, உறவுகளுடன் உள்ள தொடர்பு ஆகியவை தடைசெய்யப்படுகின்றன. மொடவாண்டி கதையில் ராசாவின் மகள் தன் வாழ்க்கை குறித்து தன்னுடைய தந்தை, தாய் எடுக்கும் முடிவை ஏற்று அதன்படி நடக்கிறாள். அவள் தன்னுடைய ஆசையோ எதிர்ப்பையோ வெளிப்படுத்தவில்லை. முடவனைத் திருமணம் செய்துகொள்வது அவளின் விதி என்பதாலும் தங்களுடைய முடிவுகளுக்கு உடன்பட்ட காரணத்தாலும் தங்கள் அனுமதியின்றி முடவனுக்கும் ராஜாவின் மகளுக்கும் நடைபெற்ற திருமணத்தை பெற்றோர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு தங்களுடைய உடைமைளை அவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றனர். ஆனால், சொரக்குடுவை, ரோசமுள்ள ராசா மகள் கதைகளில் பெண்கள் தங்கள் பெற்றோர்கள் எடுக்கும் முடிவை ஏற்க மறுத்து தான் விரும்பியவர்களுடன் சென்றதாலும் தங்களின் சமூகப் பொருளாதார நிலையை விட குறைந்தவரை திருமணம் செய்துகொண்டதாலும் வரதட்சணை கொடுக்கப்படாமல் கட்டிய சேலையோடு செல்கின்றனர்.

மணமகனைத் தேர்ந்தெடுத்தல் என்பது சில கதைகளில் பெண்ணின் முடிவைச் சார்ந்து இருக்கிறது. சான்றாக செவ்வந்தியம்மா, சொரைக் கொடுக்கை கதையைச் சொல்லலாம். செவ்வந்தியம்மா பாட்டியிடம் பின்வருமாறு கூறுகிறாள் “சரி நீ ஒன்னுங் கவலப்படாத, நாளைக்கி எனக்குப் பெறந்தநாளு, நிய்யி ஒம் பேரனையுங் கூட்டிக்கிட்டு அரம்மனைக்கி பூக்கொண்டு வரமாதிரி வா. வரும்போது ஒம்பேரன அரம்மனைக்கி பூக்கொண்டு வற்றமாதிரி வா. வரும்போது ஒம்பேரன அம்மனைக்கி அங்கிட்டு இருக்கச்சொல்லு நா மாடியிலயிருந்து ஒம்பேரனப் பாத்துகிறேன். எனக்கு புடிச்சிருந்தா நான் கல்யாணம் முடிச்சுகிறேன். இல்லேனா வேணாம்முன்னு சொல்லீறேன்” சொரக்கொடுக்கு கதையில் போட்டியில் வெற்றிபெற்றவன் சமூகநிலையில் தன்குடும்பத்தைவிடக் கீழ் நிலையிலிருந்த பொழுதும் கதையின் தலைவி தன்னுடைய விருப்பத்தின் அடிப்படையில் அனைவரின் எதிர்ப்பையும் மீறி தலைவனுடன் செல்கிறாள். இவற்றைக் கதையில் காணப்படும் தாய்வழிச் சமூகத்தின் எச்சமாகக் கருதலாம் (Muthiaya & Ramanathan, 2004). இங்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட மற்ற கதைகளில் ஆண்களே பெண்களைத் தேர்ந்தெடுப்பவர்களாக இருக்கின்றனர்.

மேற்கண்ட இரண்டு கதைகளிலும் பெற்றோர் மற்றும் சமூக எதிர்ப்பை மீறி திருமணம் செய்துகொள்பவர்கள் தொடக்கத்தில் துன்பம் நேர்வது போன்றும் பின்பு அவர்கள் மந்திர ஆற்றல் மூலம் அதிலிருந்து விடுதலையடைந்து மகிழ்வாக வாழ்வது போன்றும் காட்டப்படுகின்றன. இதன் வாயிலாகக் கதை, தான் இயற்றப்பட்ட காலகட்டத்தில் காதலித்து திருமணம் செய்து கொண்டவர்களைப் பெற்றோர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அவர்களுக்கு சமூகக் கடமைகள் அடிப்படையில் கொடுக்கவேண்டிய எதையும் கொடுக்காமல் இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. இதனால் எந்தவிதப் பொருளாதார பின்புலமும் இல்லாமல் புதிய குடும்ப வாழ்க்கையைத் தொடங்கும் பொழுது பெரிய அளவில் துன்பத்தைச் சந்திக்கின்றனர். சில நேரங்களில் இது அவர்களின் குடும்ப வாழ்க்கையின் மீது வெறுப்பையும் ஏற்படுத்துகிறது. இது சொரைக் குடுக்கை கதையில் தெளிவாக வெளிப்படுகிறது “ஏன்டா! நான் என்ன பாவம் பண்ணுனனோ ஆடுமேய்க்கிற ஒங்கப்பனக் கட்டிக்கிட்டு ஆத்துக்குப் போயி தண்ணி செமந்து கஷ்டப்படுறேன்” (Muthiaya & Ramanathan, 2004). திருமணம் செய்துகொண்டவர்களுக்கு ஏற்படும் துன்பங்கள் பிள்ளைகளின் மூலம் தீர்ந்து போகிறது, மீண்டும் அவர்களை உறவினர்கள் ஏற்றும் கொள்கின்றனர். சான்றாக செவ்வந்தியம்மா கதையில் அரண்மனை பாதுகாப்பிலிருந்த தன்னுடைய குழந்தைகளால் செவ்வந்தியம்மா காப்பாற்றப்பட்டு அரசவைக்குக் கொண்டுவரப்படுகிறாள். அங்குப் பிரிந்து சென்ற தன்னுடைய கணவனைச் சந்திக்கிறாள். அரசர் தன்னுடைய மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுத்து தன்னுடைய நாட்டையும் கொடுக்கிறார். செவ்வந்தியம்மா கணவன் மீண்டும் அரசனாக மாறுகிறான் அனைவரும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்கிறார்கள். இதே போன்று சொரக்குடுக்கை கதையிலும் மகன் ஆற்றில் சென்ற சொரக்கொடுக்கை எடுக்கிறான். அந்த குடுக்கையிலிருந்து மாளிகை, செல்வம் எல்லாம் கிடைத்து அவர்களின் துன்பம் நீங்குகிறது, இதன்பின்பு மகனுக்கு அரசனாகப்

பரிவட்டம் கட்டுகின்றனர் அப்பொழுது பெற்றோர்கள் தன்னுடைய பேரனுக்குப் பரிவட்டம் கட்டும் உரிமையை நிலைநாட்ட வருவதாகக் கூறுகிறது.

ரோசமுள்ள ராசாமகள் கதையில் தலைவன் வசதியற்றவனாகவும் சமூகநிலையில் கீழ் நிலையிலும் இருக்கிறான். திருமணம் செய்துகொண்ட பின்பு மனைவியின் (விறகு கட்டையிலிருந்து முத்து ரத்தினம் கிடைத்தல்) மூலம் வறுமை நீங்கி சமூகநிலையில் உயர்ந்த நிலைக்குச் செல்கிறான். இங்குப் பெண் ஆணின் சமூகநிலையை உயர்த்துவளாக இருக்கிறாள்.

முன்பு கூறிய இரண்டு கதைகளிலும் பெண்கள் தங்களின் திருமணத்திற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்ததோடு தங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய வரதட்சணையும் கொடுக்காமல் கட்டிய சேலையுடன் அனுப்பிய பெற்றோர்களை சோதனை வைத்து ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். ஆனால் ரோசமுள்ள ராசாமகள் கதையில் அவர்கள் வசதியானவுடன் காணவரும் பெற்றோரிடம் “அன்னைக்கி ஏம் புருசன் ஏழையின்னு சொல்லி என்னை ஊரு எல்லையில் விட்டுட்டுப் போனைங்கள் இப்ப எதுக்கு வந்திங்க” தன்னைவிட சமூக அதிகார நிலைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்த பெற்றோர்களை ஏற்க மறுத்ததை வெளிப்படுத்துகிறது. இது குறியீட்டு வழியாக அதிகாரத்தை ஆதரிக்கும் குடும்ப அமைப்பைக் கேள்விக்குள்ளாக்குவதாக இருக்கிறது.

இக்கதைக் கட்டமைக்கும் சமூகத்தில் திருமணம் என்பது வயது வந்தோருக்கு இடையே நடைபெறுவது. சமூகத்தில் சம பொருளாதார அல்லது அதிகாரப்படிநிலையில் இருப்பவர்கள் தங்களுக்குள் திருமண உறவு வைத்துக்கொள்ளுகின்றனர். திருமணத்திற்கு மணமகன் தேர்ந்தெடுப்பு என்பது போட்டி அடிப்படையில் நடைபெற்றுள்ளது. இப்போட்டிகளில் சமூக படிநிலையில் கீழ் இருப்பவர் பங்கு பெற்று வெற்றிகொண்டால் அவரின் சமூகப்பின்புலத்தையும் பொருளாதாரப் பின்புலத்தையும் காரணமாகக் காட்டி பெண்கொடுக்க மறுக்கின்றனர். ரோசக்கார ராஜாமகள் கதையில் இதைத் தெளிவாகக் காணலாம்

“ஒங்க வசதிக்கும் எங்க வசதிக்கும் எட்டாது பொண்ணெல்லாம் தரமுடியாது போ”.

“வாம்மா, வீடுவாசல் இல்லாத பயக்கிட்ட நீ எப்படிக் குடும்பம் நடத்துவ வாம்மா நம்ம வீட்டுக்கே போயிறலாம்”

தன்னைவிட படிநிலையில் கீழே உள்ளவர்களை பெண்கள் திருமணம் செய்துகொள்ளும்போது பெற்றோர்கள் அவர்களைப் பிரித்து தன்னுடன் கூட்டிச்செல்லுதல் என்பது தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்படுகிறது. இத்தகைய கருத்தின் வெளிப்பாடாகத்தான் ரோசக்கார ராசாமகள் கதையின் மேற்கண்ட கூற்று அமைந்துள்ளது. இக்கருத்துக்கு வலுச்சேர்ப்பதாக பக்தவச்சல பாரதியின் பின்வரும் கூற்று அமைந்துள்ளது. “குடுகுடுப்பை நாயக்கர் சமூகமானது தன் சமூகத் தூய்மையைக் காத்துக் கொள்வதில் கடுமையான முறையைக் கையாளுகிறது. தஞ்சை மாவட்டத்தில் கோபுராஜபுரத்தில் இச்சமூகப் பெண் வன்னியர் ஒருவரைக் காதலித்து ஓடிப்போய் திருமணம் செய்து கொண்டார். சமூக வழக்கப்படி பெரியவர்கள் அப்பெண்ணை மணவிலக்கு செய்து மீண்டும் தங்களுடன் வந்துவிடும்படி வலியுறுத்தினர். அவளும் இதற்குப் பணிந்து மணவிலக்கு செய்து விட்டாள். இருப்பினும் இவளுடைய இண்டி பேர் அன்று முதல் கொத்த(புதிய) என்ற முன்னொட்டுடன் அழைக்கப்பட்டது (Bhakthavachala Bharathi, 2005). தன்னைவிட அதிகார நிலையில் குறைந்தவர் என்று மணவிலக்கு செய்யும்படி மகளிடம் வற்புறுத்தும் செயல் ரோசக்கார ராசாமகள் கதையுடன் அப்படியே பொருந்துவதாக இருக்கிறது.

இக்கதைகளைக் குழந்தைகள் மற்றும் வயதுவந்தோர்க்கு கூறுவதன் வாயிலாக அவர்களுக்கு தாங்கள் திருமணம் செய்துகொள்ளும் வயது என்ன யாரைத் திருமணம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்பதையும் பெற்றோர் மற்றும் சமூகத்தின் முடிவை மீறி ஒரு முடிவு எடுக்கும் பொழுது எத்தகைய பிரச்சனைகள் ஏற்படும் என்பதையும் அவ்வாறு பிரச்சனை ஏற்படும் பொழுது எப்படி தீர்க்கமுடியாத பிரச்சனைக்கும் தீர்வைக் கொடுக்கமுடியும் என்பதையும் கற்றுக்கொடுத்து, அவர்களைத் திருமணம் செய்வித்து, ஆண்பெண் உறவு குறித்த சமூகத்தின் கட்டுப்பாடு விதிகளைப் பின்பற்றச் செய்கின்றனர். இதன் மூலம் புதிய உறுப்பினர் சமூகத்தின் கட்டுப்பாடு ஒழுங்குவிதிகளுக்கு எந்த வித பாதிப்பும் ஏற்படுத்தாமல் அவற்றைப் பின்பற்றி சமூகத்தின் ஒரு அங்கத்தினராக மாறுகிறார்.

கதைகளில் பாலின அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்பட்ட வெளிகள், வேலைகள்

இக்கதைகள் ஆண்களுக்கான இடமாகப் புறவெளியையும் பெண்களுக்கான இடமாக அக வெளியையும் கட்டமைக்கின்றன. இது தமிழ் கதைகள் என்று மட்டுமின்றி ஆண் ஆதிக்கத்தைச் சார்ந்து சமூகவயமாக்கலைக் கொண்டுள்ள பெரும்பாலான கதைகளில் காணப்படுகின்றன. மேற்கூலக நாட்டுக்கதையில் பண்பாடு பற்றிய ஆய்வு செய்தவர்களில் முக்கியமானவர்களின் ஒருவரான ஜேக் சைப்ஸ் பெரும்பான்மையான மேற்கத்தியக் கதைகள் சமூகவயமாக்கல் மற்றும் நாகரிகவயமாக்கல் செயல்பாட்டில் பெண்களை ஆண்களைச் சார்ந்து இருப்பவர்களாகவும் ஒரு ஆண் வரும் வரை பெண் முழுமையற்றவளாக இருப்பதாகவும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன என்கிறார். அவரின் ஆய்வுப்படி மேற்கத்திய நாடுகளில் காணப்படும் பிரபலமான தேவதைக் கதைகளில் முன்மாதிரியான பெண் முன்மாதிரியான ஆண் என்பது பின்வருமாறு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

பெண்கள் பிள்ளைகளை வளர்க்க வேண்டும், வீட்டில் உள்ள வேலைகளைச் செய்யவேண்டும். ஆபத்து வரும்பொழுது அல்லது ஒரு முடிவு எடுக்கும் பொழுது ஆணைச் சார்ந்தே இருக்கவேண்டும், அவர்கள் தனியாக முடிவு எடுக்க நினைத்தால் அவை ஆபத்தில்தான் முடியும். பெண் தனது பாலியல் விருப்பத்தை தன்னுடைய விருப்பப்படி நிறைவேற்றிக்கொள்ளக் கூடாது சமூகம் (ஆணாதிக்க சமூகம்) வரையறுத்துள்ள கட்டுப்பாடுகளைப் பின்பற்றி சுயக்கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்க வேண்டும். கொடுமைக்கு உள்ளாக்கப்படும் பொழுது அவற்றை அமைதியாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். எதிர்த்துக் கேள்வி கேட்கக் கூடாது, நகைகள், ஆடைகள் அணிந்துகொண்டு அழகான தோற்றத்துடன் ஒரு ஆண் வந்து தன்னை மீட்கும் வரை காத்திருக்க வேண்டும்.

ஆண் ஆதிக்கச் சமூகத்தால் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த சமூக விதிகளை ஒரு பெண் பின்பற்றும் பொழுது அவள் சிறந்த, நல்ல பெண்ணாக சமூகத்தில் பார்க்கப்படுகிறாள். அதே சமயத்தில் அவள் இந்த ஒழுங்கு விதிகளை மீறும் பொழுது அவள் கெட்ட பெண்ணாகவும் தண்டனை கொடுக்கப்படவேண்டியவளாகவும் பார்க்கப்படுகிறாள். ஆணாதிக்கச் சமூகம் பெண்ணைத் தனது உடைமை பொருளாகப் பார்த்ததின் விளைவாக இத்தகைய தன்மையைக் காணலாம். தனக்கு உடைமையான பொருளை வேறுயாரும் அபகரித்துவிடக்கூடாது, தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து செல்லக்கூடாது என்பதன் அடிப்படையிலே சமூகத்தில் பெண்களின் பாலியல் சுதந்திரத்தின் மீது அதீத கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படுகிறது. இதனால் ஒரு பெண் இந்தச் சமூகத்தில் தன்னை நல்லவளாகக் காட்டிக் கொள்வதற்காக இந்த ஒழுக்க விதிகளைக் கடைபிடிக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்படுகிறாள். ஆண்களுக்கு இத்தகைய பாலியல் மற்றும் இடம் சார்ந்த கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படுவதில்லை.

தொடக்கத்தில் சமூகவயமாக்கல் என்பது சமூகத்தில் உள்ள மூத்தவர்கள் சமூகத்தின் நலத்தை முதன்மையாகக் கொண்டு அதன் அடிப்படையில் சமூகத்தின் புதிய உறுப்பினருக்கு தங்களது சமூக அமைப்பு முறையைப் புரியவைத்து சமூகத்தின் ஓர் அங்கத்தினராகச் சேர்த்துக் கொள்வதற்காக நடைபெற்றது இந்த சமூகவயமாக்கல் காலத்துக்குக் காலம் வேறுபடும் ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்று காலகட்டத்தின் சூழல், ஒரு சமூகம் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் புதிய புதிய கூறுகள் இணைந்து கொண்டே இருக்கும் அந்த வகையில் மேற்கத்திய நாடுகளில் பதினான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரை நடைபெற்ற சமூகவயமாக்கல் செயலின் மூலம் சமூகத்தில் பெண்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் நினைத்ததைப் புதிதாக சமூகத்தில் அங்கத்தினராகச் சேரும் உறுப்பினருக்குக் கற்றுக்கொடுத்தனர் இதன் வாயிலாகப் புதிய உறுப்பினர்கள் இந்த புதிய சமூக விதிமுறைகளை ஏற்றுக்கொள்கின்றனர்.

இந்த முன்மாதிரியான ஆண், பெண், குழந்தை, வீடு என்பது அதிகார வர்க்கம் தான் எதை நல்லது என்று கருதுகிறதோ அதைச் சார்ந்தே அமைகிறது. ஆதலால் இந்த முன்மாதிரியான ஆண், பெண், வீடு என்பது ஒவ்வொரு காலத்திலும் காணப்படும் அதிகாரம், சமூகச்சூழல் அடிப்படையில் மாறுபடும். இங்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட கதைகளில் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கும் முன்மாதிரிகள் அனைத்தும் நிலவுடைமை சமூகத்தைப் பிரதிபலிப்பதாகக் இருக்கிறது.

தமிழ் விசித்திரக் கதைகளில் காணப்படும் தொழில்களாக ஆடுமேய்த்தல், மரம் வெட்டுதல், விவசாயம் செய்தல் ஆகியன இருப்பதால் இக்கதைகள் பெரும்பாலும் நிலவுடைமை காலத்தைச் சார்ந்த கதைகளாகக் கூறலாம். இக்கதைகளில் கட்டமைக்கப்பட்ட பெண்களுக்கான இடம், செயல் என்பது சைப்ஸ் குறிப்பிடும் மேற்கத்திய கதைகளின் சமூகவயமாக்கல் பண்போடு ஒத்துப்போகிறது. தமிழ் விசித்திரக்கதையில் காணப்படும் பெண்களுக்குக்கான இடமாக அகவெளி இருக்கிறது. நல்ல பெண் என்பவள் கணவன் எப்படி இருந்தாலும் அவனை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும், ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்று வாழவேண்டும் கணவன் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட திருமணம் செய்துகொண்டாலும் மகிழ்ச்சியோடு அதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

கதைகளின் அடிப்படையில் ஆண்கள் பெண்கள் செய்யும் வேலைகள்

பெண்களுக்கான வேலைகள்

பெண் வீட்டில் முறுக்கு சுட்டுக் கொடுக்கிறாள் (எலுமிச்சை பழ கதை), நெல் அவிக்கிறாள், தயிர் கடைந்து கொடுக்கிறாள்(செவ்வந்தியம்மா), வீட்டில் சமையல் செய்கிறாள் (ரோசக்கார ராசா மகள், குடுக்கரதைக் கொடுத்தா).

ஆண்களுக்கான வேலைகள்

நாட்டை ஆளுதல்(எலுமிச்சைபழ கதை, செவந்தியம்மா, சொரைக் குடுக்கை, நாலுமந்திரி, பிணந்தின்னி காளி). வேட்டைக்குச் செல்லுதல்(நாலுமந்திரி) பொருள் தேடிச்செல்லுதல் (எலுமிச்சைபழ கதை, செவந்தியம்மா). இடம் பொருளாதாரம் ஆணைச்சார்ந்து இருத்தல் (எலுமிச்சைபழ கதை மொடவாண்டி கதை, ஏழுகன்னியர்கதை, குடுக்கரதைக் குடுத்தா, செவந்தியம்மா, சொரைக்கொடுக்கை, நாலுமந்திரி, ரோசமுள்ள ராசா மகள், பிணந்தின்னி காளி).

தமிழ் விசித்திரக் கதைகளிலும் சைப்ஸ் மேலே குறிப்பிட்டது போன்று பெண்கள் ஆண்களைச் சார்ந்து இருக்கின்றனர். கதைகளில் எந்த இடத்திலும் நிலம், பொருளாதாரம் என்பது பெண்களுக்கு உரியதாக இல்லை. ஏழு கன்னியர் கதையில் மனைவி தன்னுடைய மந்திர ஆற்றலால் பெரிய கோட்டை, பெரிய கோட்டையைப் பொருளாதார வசதி ஆகியவற்றை ஏற்படுத்தினாலும் அவை அனைத்தும் கணவனுக்குச் சொந்தமானதாகவே இருக்கின்றன. ரோசக்கார ராசா மகள் கதையில் விறகு வெட்டி ஒருவன் வறுமையில் இருக்கும் பொழுது அனைவரும் அவனை தூற்றுகின்றனர். ஆனால், அவனுக்குத் திருமணம் முடிந்த பின்பு அவனின் மனைவியின் செயல்பாட்டினால் செல்வம் பெருகும் பொழுது அந்த செல்வத்தின் உரிமையாளனாக விறகு வெட்டியே இருக்கிறான். இதே போன்று எலுமிச்சைபழ கதை, சொரைகுடுக்கை கதை, நாலுமந்திரி கதை, செவந்தியம்மா கதை, மொடவாண்டி கதை, குடுக்கரதைக் கொடுத்தா, ஆகிய கதைகளில் நிலம், செல்வம், ஆட்சி, அதிகாரம் என்பது ஆண்களைச் சார்ந்ததாகவும் பெண்கள் ஆண்களுக்கு உதவி செய்பவர்களாகவும் மட்டுமே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இதைத் தவிர்த்து பெண்கள் ஆண்களின் செயல்கள் மேல் கேள்வி கேட்டால் என்ன நடக்கும் என்பதை, குடுக்கரதை குடுத்தா கதையின் வாயிலாக வெளிப்படுத்துகின்றன. இக்கதையில் சேவலுக்கும் நாய்க்கும் இடையே நடக்கும் உரையாடல் வழி தங்களுடைய கருத்தை வெளிப்படுத்துகின்றனர். விலங்குகள் பேசும் மொழி முதலாளிக்குத் தெரியும் ஒரு நாள் விலங்குகள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட முதலாளி சிரித்துவிட்டார் இதைப்பார்த்த அவருடைய மனைவி எதற்கு சிரிக்கிறீர்கள் என்று கேட்டார். தனக்கு விலங்குகள் பேசும் மொழி புரியும் என்று சொன்னால் தலைவெடித்துவிடும் அதனால் அவர் உண்மையைக் கூறாமல் நாளைக்குக் கூறுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டார். நாளை முதலாளி உண்மையைச் சொல்லிவிட்டால் தலைவெடித்து இறந்து போய்விடுவாரே என்று சோகத்தில் இருந்தது அப்பொழுது சேவல் தன்னுடைய துணையுடன் மகிழ்ச்சியாக இருந்ததைப் பார்த்து முதலாளி இறக்கபோறானு நான் கவலையில் இருக்கேன் நீ இப்படி பண்ணிகிட்டு இருக்கியே என்றது நாய். உடனே சேவல் “ஏய் போப்பா, நீயெல்லாம் ஒரு ஆளு,

மொதலாளி ஒரு ஆளுன்னு. என்னா பெரிய சீமையிலில்லாத பொண்டாட்டி. ஒரு நாளைக்கி நான் எத்தனை பொண்டாட்டி கட்டுறேன் பாத்தியா, ஒரு புரியம்வெளாற வச்சிக்கிட்டு போடுற போட்டுல நான் கேக்கல சாமி, நாங் கேக்கல சாமி'ன்னு சொல்லவேணாம். மொதலாளியா மொதலாளி." இதன் வாயிலாகக் கதை கேட்கும் ஆணுக்கு தான் எத்தனை பெண்களுடன் வேண்டுமானாலும் உறவு வைத்துக்கொள்ளலாம் என்பதையும் பெண் தன்னைக் கேள்விகேட்டால் அவளுக்கு தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என்பதைக் கற்றுக்கொடுக்கிறது. அதேவேளையில், கதை கேட்கும் பெண் குழந்தைகளுக்கு ஆணைக் கேள்வி கேட்கக் கூடாது அவன் சொல்வதை மட்டும் செய்து கொண்டு இருக்க வேண்டும் அவ்வாறு இல்லாமல் அவர்களைக் கேள்வி கேட்டாளோ புதிய ஒன்றை அறிய நினைத்தாலோ தண்டிக்கப் படுவோம் என்ற எண்ணத்தை உருவாக்குகிறது. இந்த எண்ணங்கள் அவர்களுடைய நனவிலி மனதில் பதிந்துவிடுகிறது. இதனால் அவர்கள் தங்களுடைய குடும்ப வாழ்க்கைக்குள் வரும் பொழுது தங்கள் நனவிலி மனதில் பதிந்து இருக்கின்றவற்றை தானாக கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கிவிடுகின்றனர். இக்கூற்று சைப்ஸ் குறிப்பிடும் சிகப்பு பாவாடை அணிந்த பெண் (ரெட் ரைடிங் ஹூட்டு) கதையோடு ஒத்துப்போவதாக இருக்கிறது. இக்கதையில் ஒரு பெண் தன் விருப்பப்படி தன்னுடைய பாலியல் இச்சைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள முயற்சி செய்தால் கடைசியில் தண்டனைதான் கிடைக்கும், இதேபோன்று நீல தாடி கதையில் ஆணின் இரகசியத்தைப் பெண் அறிய நினைத்தால் பெண்ணுக்கு ஆபத்து ஏற்படுவதாக அமைகிறது. குடுக்குறது குடுத்தா கதையில் மனைவி கணவனின் ரகசியத்தை அறிந்துகொள்ள முயற்சி செய்வதால் தண்டனைக்கு உள்ளாக்கப்படுகிறாள்.

சிகப்பு பாவடைப் பெண் கதையில் ஓநாய் ஒரு தீய ஆணாகவும் தன்னுடைய சுயக்கட்டுப்பாட்டை இழக்கும் பெண்ணை கொல்பவராகவும் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கும். மேற்கத்தியச் சமூகத்தில் ஓநாய்கள் தனியாக செல்பவர்களைக் கொன்று இரத்தத்தைக் குடிக்கும் மற்றும் தீய எண்ணம் கொண்டது என்ற கருத்து காணப்பட்டதன் விளைவே ஓநாய் இக்கதையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. குடுக்குறது குடுத்தா கதையில் ஆண் அதிகாரம் சேவலின் வழியாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. சேவல் பண்பு நலன் குறித்து நாட்டுக்கோழிப்பண்ணை உரிமையாளர் துரை நமசிவாயம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். சேவல் ஒரு நாளைக்கு பதினெட்டு முறை பெட்டையோடு கூடும் அவ்வாறு கூடும்பொழுது பெட்டையின் மீது அது மிகுந்த அதிகாரத்தைச் செலுத்தும். இதனால் பெட்டைக் கோழிகள் பாதிப்படைந்து இறக்கவும் வாய்ப்புள்ளது அதனால் தான் பத்து பெட்டைக் கோழிக்கு ஒரு சேவல் என்ற கணக்கில் வைத்திருப்பதாகக் கூறுகிறார். மேலும், இந்த பத்து பெட்டைக் கோழிகளில் புதிதாக ஒரு பெட்டைக் கோழியை இணைக்கும் பொழுது புதிதாக அந்த கூட்டத்திற்கு வந்த பெட்டைக் கோழியை மிதித்த பின்புதான் மற்ற கோழியிடம் செல்லும் என்கிறார்.

இதன் அடிப்படையில் நோக்கும் பொழுது ஆண் பாலியல் செயல்பாட்டில் பெண்களை விட மிகுந்த வல்லமை வாய்ந்தவன் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவும் எந்த பெண்ணையும் சார்ந்திருக்க வேண்டியது இல்லை, இவள் இல்லை என்றால் மற்றொருத்தி என்ற மனநிலையை மற்றும் பெண்ணின் மீது ஆணுக்கு இருக்கும் அதிகாரத்தைப் பிரதிபலிப்பதாகச் சேவல் என்ற குறியீடு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஒரு பெண் உத்தம பத்தினியாக இருந்தால் அவள் சொல்வது அனைத்தும் நடக்கும் என்ற ஒரு நம்பிக்கை காணப்படுகிறது. அதன் வெளிப்பாடாகவே கதையில் உத்தம பத்தினி என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தமிழ்ச் சமூகத்தில் கணவன் எத்தகையவனாக இருந்தாலும் அவனுக்குப் பணிசெய்து இருப்பதும், அவனைத் தவிர வேறு ஒரு ஆணைக் கனவிலும் நினைக்காமல் அவனுக்காகக் காத்திருப்பதும் அவனுக்காக வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்வதும் உத்தம பத்தினிக்கான குணநலன்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

கதையின் வாயிலாகக் கட்டமைக்கப்படும் உத்தம பத்தினி பெண்கள் தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்படும் மேற்கண்ட கருத்தை ஒட்டியே அமைந்துள்ளது.

செவ்வந்தியம்மா கதையில் தண்ணீர் எடுக்கச் சென்ற கணவன் கழுத்தில் பட்டத்து யானை வந்து மாலை போட்டது. அதனால் அவரை ராஜாமகளுக்கு திருமணம் செய்து கொடுப்பதற்காகக் கூட்டிச் செல்கிறார்கள். அவனும் இவளைக் குழந்தை பிறக்கும் தருவாயில் தனியாக விட்டுவிட்டுச்

சென்றுவிட்டான். ஆனால் அவன் இளவரசியைத் திருமணம் செய்யாமல் செவ்வந்தியம்மாவை நினைத்து பித்துப்பிடித்தது மாதிரி இருந்தான். செவ்வந்தியம்மாவும் தன் கணவனை நினைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்துவந்தாள். ஒரு நாள் ஒரு செட்டியார் அவளிடம் தவறாக நடந்துகொள்ள முயற்சி செய்கிறான் உடனே அவள் ஒரு பெட்டியின் உள்ளே சென்று நான் உத்தம பத்தினியாக இருந்தால் இந்த பெட்டி என் கணவன் வந்து திறக்காமல் திறக்கக் கூடாது என்று கூறுகிறாள். உடனே பெட்டி மூடிக்கொள்கிறது. எல்லோரும் வந்து திறக்க முயற்சி செய்கின்றனர். ஆனால், ஒருவராலும் திறக்க முடியவில்லை. அவளுடைய கணவன் வந்து தொட்டவுடன் பெட்டி திறக்கிறது. கர்ப்பமாக இருக்கும் பெண்ணை தனியாக விட்டுச் சென்ற பின்பு மனைவி அவன் மீது கோபம் கொள்ளாமல் இருக்கிறாள். எந்த ஒரு கடினமான சூழல் ஏற்பட்ட போதும் தனது கணவனைத் தவிர வேறு ஆணை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருக்கிறாள். தன்னுடைய கணவன் தன் முன்னரே வேறு ஒரு பெண்ணை திருமணம் செய்து கொள்ளும் பொழுது அதை முழு மனதுடன் ஏற்றுக்கொண்டு மகிழ்ச்சியாக வாழ்கிறாள். இங்குக் கற்பு என்பது ஒரு மந்திர ஆற்றல் போல் செயல்படுகிறது. தன்னுடைய வறுமையைப் போக்க உதவாத இந்த மந்திர ஆற்றல் தன்னுடைய பாலியல் தூய்மையைப் பாதுகாப்பதற்காக மட்டும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இங்கு இரண்டு விடயங்கள் தெளிவாகத் தெரிகிறது. செட்டியார் செவ்வந்தியம்மாவிடம் தவறாக நடந்து கொள்ள முயற்சி செய்ததும், இராசாவின் மகன் இரண்டாவது திருமணம் செய்து கொள்வதை அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்வதும் அதைக் கொண்டாடுவதும் சமூகத்தில் ஆண்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட பாலியல் சுதந்திரத்தையும் பெண்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாட்டையும் வெளிப்படுத்துவதாக இருக்கிறது. ஆண் என்பவன் ஒன்று மேற்பட்டவர்களுடன் கூடி இருந்தால் கொண்டாடும் சமூகம் அதையே பெண் செய்தால் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறது. ஆண் ஆதிக்க சமூகம் பெண்களின் பாலியல் எண்ணங்கள் செயல்பாடுகளைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் அவர்களை தங்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கும் உடைமைப் பொருட்களாக மாற்றுகிறது. வளமையின் குறியீடாக பார்க்கப்பட்ட பெண் உடைமையின் குறியீடாகப் பார்க்கப்படுவது இன்றைய காலகட்டத்திலும் காணலாம் (மண்ணும் பெண்ணும் ஒன்று). மொடவாண்டி கதையில் மொடவாண்டியைக் கட்டுவதுதான் தன்னுடைய விதி என்பதை அறிந்த ராசாவின் மகள் மொடவாண்டியை எந்த வித எதிர்ப்புமின்றி திருமணம் செய்துகொள்கிறாள். அவனுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்கிறாள். இதே போன்று குடுக்குறதைக் குடுத்தால், ஏழு கன்னியர், ரோசக்கார ராசா மகள் ஆகிய கதைகளிலும் பெண் தன்னுடைய கணவனுக்கு எல்லாப் பணிவிடைகளையும் செய்து கொடுக்கிறாள். கணவனின் செயலை எந்தவித மறுப்புமின்றி ஏற்றுக்கொள்கிறாள். இங்கு உத்தம பத்தினி என்பவள் கணவனுக்குப் பணி செய்பவளாகவும், கணவனுக்காக எதையும் தியாகம் செய்பவளாகவும், எதிர்த்து கேள்வி கேட்காதவளாகவும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளாள்.

பெண்கள் தங்களைத் தியாகம் செய்தல் என்பது தாய்வழிச் சமூகம் தந்தை வழிச்சமூகத்தின் அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வாழத்தொடங்கியதன் வெளிப்பாடு என்று சைப்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். இதனுடன் பொருந்துவதாகத் தமிழ் விசித்திரக்கதைகளில் பெண்கள் பற்றிய கருத்துக் கட்டமைப்பு அமைந்துள்ளது.

நம்பிக்கை

தமிழ் நாட்டார் மரபில் பழத்திலிருந்து குழந்தை உருவாதல் அல்லது உணவுப் பொருட்களின் வாயிலாகக் குழந்தை உருவாதல் என்ற மரபு பரவலாகக் காணப்படுகிறது. நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டில் பெண்கள் குழந்தை வரம் வேண்டி சாமியாடிகள் முன்பு நிற்கும் பொழுது அவர்களுக்குப் பிரசாதமாக எலுமிச்சை பழமும் திருநீறும் கொடுக்கப்படுகிறது. பல நாட்டார் தெய்வ கதைப்பாடல்களில் குழந்தைவரம் வேண்டி நின்றவர்களுக்கு மாம்பழம் கிடைக்கிறது அந்த மாம்பழத்தை உண்பதன் வாயிலாக அவர்களுக்குக் குழந்தைக் கிடைப்பதாக இருக்கிறது. இவ்வாறு தமிழ் மரபில் சடங்கியல் நிகழ்வுகளில் பழங்கள், காய்கறிகள், தானியங்களுக்கு என்று ஒரு தனி இடம் உண்டு. தமிழ் விசித்திர கதைகளில் மந்திர ஆற்றல் கொண்டதாகப் பழங்கள் காணப்படுகின்றன.

தொத்து மந்திரம்

ஒரு பொருளின் இயல்பு தொற்றிக்கொள்ளுதல் இம்மந்திரத்தின் இயல்பாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட பண்பு கொண்ட பொருளுடன் தொடர்பு கொள்ளும்போது அப்பொருளின் தன்மை தொடர்பு கொள்பவரிடம் தொற்றிக்கொள்ளும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தோன்றியதே இம்மந்திரம். பால் வடியும் மரத்தில் பசுமாட்டின் நஞ்சுக்கொடியைக் கட்டினால் அந்த பால் மரத்தினை போல் பசுமாட்டிற்கும் பால் நன்றாகச் சுரக்கும் என்று நம்புகின்றனர்.

விக்டர் டர்னர், எண்டெம்பு பழங்குடியகளிடை செய்த ஆய்வில் பால் வடியும் மரம் எவ்வாறு அச்சமூகத்தின் தாய்வழிக் குறியீடாக விளங்குகிறது என்பதை அச்சமூகத்தில் காணப்பட்ட சடங்கு நம்பிக்கை அடிப்படையில் விளக்கினார். இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழ்ச் சமூகத்தில் பால்வடியும் மரம் குறிதான சடங்கு நம்பிக்கை எத்தகையதாகக் காணப்படுகின்றது என்பதை பக்தவச்சல பாரதி பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் திருமணத்தின் போது மணவறைக்கு எதிரில் பால் ஊறும் மரக்கிளை நடுவது என்பது இந்நாள்வரை வளமையின் குறியீடு என்று பலரும் விளக்கம் கூறி வந்தனர். அவ்வாறே, கன்றை ஈன்ற பசு வெளியேற்றும் உறுப்பினைப் பாலூறும் மரத்தில் கட்டினால் பசு நன்றாகப் பால் சுரக்கும் என்று அதனை வளமைச் சடங்கோடு இணைத்துக் கூறி வந்தனர். பால் ஊறும் தன்மையுடைய இக்குறியீடுகள் தொல் சமூகத்தின் தாய்வழிக் குறியீட்டை அடையாளப் படுத்துபவை. இக்குறியீடுகள் யாவும் தொல்படிவக் குறியீடுகளாக, தாய்வழிக் குறியீடுகளாக உறைந்து நிற்கின்றன. தமிழ்ச் சமூகத்தில் பாலூறும் மரம் வெவ்வேறு தளங்களில் பன்முகப் பொருண்மையை விளக்கும் அதே வேளையில் அது தாய்வழிக் குறியீடு என்ற ஒற்றைக் குறியீடாக, ஒரு தொன் மூலக் குறியீடாக அமைகிறது.

“மரத்தின் கீழ் பஞ்சாயத்து (தாயாட்சி)

மரத்தின் முன் திருமணம் (தாய்வழி மரபு)

மரத்தில் நஞ்சுக்கொடி கட்டுதல் (தாய்வழி பெருக்கம்)

மரத்தை வழிபடல் (தாய்வழிபாடு)”

எலுமிச்சைப் பழம் பெரும்பாலும் தூயமந்திரத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. உயிர்ப் பலிக்கு மாற்றீடாகவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நாட்டார் தெய்வ வழிப்பாட்டு மரபில் பிள்ளை வரம் வேண்டி வருபவர்களுக்குச் சாமியாடி எலுமிச்சை பழத்தைக் கொடுத்து பிள்ளை வரம் கிடைக்கும் என்று அருள்வாக்குக் கூறுவார். இவ்விடத்தில் எலுமிச்சைப் பழம் என்பது பிள்ளையின் குறியீடாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. நாட்டார் மரபில் எலுமிச்சைப் பழம் தூயமந்திரத்திற்காக அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. கம்பளத்து நாயக்களின் தோற்றம் குறித்த புராணக் கதை அவர்கள் எலுமிச்சைப் பழத்திலிருந்து தோன்றியதாகக் கூறுகிறது (Muthiaya, 2003). மேற்கண்டவற்றின் அடிப்படையில் நோக்கும் பொழுது எலுமிச்சை பழம் என்பது மனிதன், விலங்கு உயிர்களுக்கு ஒப்பாகக் கருதப்படுகிறது. இதனால் தான் மனிதன், விலங்கு பழியிடும் முறைக்கு மாற்றாக எலுமிச்சை பழத்தை பழி பொருளாகக் கொடுக்கின்றனர். மேலும், குழந்தையின் குறியீடாகவும் பார்க்கப்பட்டுள்ளது. எலுமிச்சைப் பழம் கதையில் எலுமிச்சை பழத்திலிருந்து தோன்றுவதாகக் கூறுவதற்கு மேற்கண்ட சமூக நம்பிக்கையே அடிப்படையாக இருக்கிறது.

தூயமந்திரம்

இது உற்பத்தி மந்திரமாகும். பயிர்கள் செழித்து வளரச் செய்ய, மழை பெற, நோயைக் குணப்படுத்த முதலிய மக்களின் நன்மை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஒருவர் தீய ஆவியினால் பாதிக்கப்படும் போது அந்தத் தீய ஆவியை வேறு ஒரு உயிர் அல்லது பொருட்கள் மீது மாற்றும், தீமையை மாற்றுவித்தல் மந்திரமும் தூயமந்திரத்தில் அடங்கும். இங்கு மாற்றுவித்தல் பொருளாக ஆடு, கோழி, முட்டை, எலுமிச்சைப் பழம் ஆகியவை பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஊர் நன்மைக்காகவும்

செழிப்புக்காகவும் பொதுப் பலியாடு கொடுத்தல், கொடும்பாவை எரித்தல் ஆகியவை தூயமந்திர நம்பிக்கைச் சார்ந்தவை என்கிறார்.

கதையில் கண்ணுதெரியாதவர் ஒருவர் மாம்பழத்தை எடுத்துச் சென்று வெட்டும் பொழுது அதிலிருந்து பெண் வெளியே வருகிறாள். அதைப் பார்த்தவுடன் அவருக்குக் கண் தெரிய ஆரம்பிக்கிறது. இங்கு குறிப்பிடப்படும் மாமரம் மேலே குறிப்பிட்ட பால் மர வகையைச் சார்ந்தது. இங்கு மாமரத்திற்கு ஒரு மந்திரத்தன்மையும் ஏற்றிக் கூறப்படுகிறது. ஊரின் ஒதுக்குபுறமாக இருக்கும் ஆலமரத்தில் ஆவிகள் பேய்கள் குடியிருக்கும் என்ற நம்பிக்கை நாட்டார் மக்களிடத்தில் காணப்படுகிறது. நாட்டார் தெய்வங்கள் பெரும்பாலும் ஆலமரம், வேப்பமரம் ஆகிய பால் மரங்களுக்கு அடியில் தான் இருக்கும் இதன் அடிப்படையில் நோக்கும் பொழுது ஆவி போன்ற உயிர் ஆற்றல் உறையும் இடமாக பால் மரங்கள் கருதப்பட்டதின் நம்பிக்கை வெளிப்பாடாக இதைக் கூறலாம்.

கதைகளில் பெண்களின் தோற்றம்

இக்கதைகளில் பெண்கள் எலுமிச்சைப் பழம், மாம்பழம், மீன், குளம் ஆகியவற்றிலிருந்து தோன்றுபவர்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஆலன் டண்டிஸ் வெள்ளம் என்பதை உலகத் தோற்றம் தொடர்பான ஆண் நோக்கு என்கிறார். இதற்குச் சான்றாக வெள்ளம் வரும் பொழுது நோவா உலகத்தைக் காப்பாற்றி மீண்டும் உலகை உருவாக்குதல், கடவுள் தன்னுடைய விலா எலும்பிலிருந்து பெண்ணை உருவாக்குதல் போன்ற பல சான்றுகளைக் கூறுகிறார். இதன் அடிப்படையில் ஆண்களால் உயிர்களை உருவாக்க முடியாததால் ஏற்பட்ட பொறாமைவின் வெளிப்பாடாக மேற்கண்ட கூற்றுகள் இருக்கிறது என்கிறார். பெண்ணால் தான் ஓர் உயிரை உருவாக்கமுடியும் என்பதற்கு மாற்றாக ஆண் தான் உலகத்தை உருவாக்குகிறான் என்ற கருத்தை மேற்கண்டவை கொண்டிருக்கின்றன என்கிறார். இதனை பிராய்டு கருத்தரிப்பு பொறாமை என்கிறார். இவர்கள் ஆறு, குளம், கடல் என்பது தாய்மை தன்மை கொண்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். இவற்றைப் பெண்களின் கருப்பையின் தண்ணீர் குடத்துடன் ஒப்பிட்டு கூறுகின்றனர். பூப்படைந்த பெண்கள் வளமை பெறுவதற்காக பார்த்தினியா நீர் நிலைகளில் சடங்கு குளியல் நிகழ்த்தியதாக ஜார்ஜ் தாம்சன் கூறுகிறார். குளம் என்பது கருப்பையின் குறியீடாக கோசாம்பி கூறுகிறார். தமிழில் காணப்படும் அல்லிஅரசாணை மாலையில் அல்லி குளத்தில் பிறந்ததாகச் செய்திக் காணப்படுகிறது (Muthiaya, 2013). நாட்டார் மரபில் பல தெய்வங்களின் தோற்றம் என்பது நீர் நிலைகளைச் சார்ந்தே இருக்கிறது. நாயக்கர் மக்கள் வணங்கும் ஜலகோப்பமா என்ற பெண் தெய்வம் குளத்திலிருந்து தோன்றியதாக அம்மக்களின் வாய்மொழி வரலாற்றிலிருந்து அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. இருக்கண் குடி மாரியம்மன் கோவில் கதையில் அம்மன் ஆற்றிலிருந்து தோன்றியதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதன் அடிப்படையில் குளம் என்பது தாய்மை, கருப்பை, தெய்வீகத்தன்மைக் கொண்டது என்ற தன்மையில் தமிழ் விசித்திரக்கதைகளில் குறியீடாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதற்குச் சான்றாகப் பின்வருவனவற்றைக் கூறலாம். எலுமிச்சை பழம் கதையில் குளத்திலிருந்து பெண் தோன்றுதல், குளம் தீமைச் செய்தவனுக்கு நீர் கொடுக்க மறுக்கிறது. அவன் உண்மையை அறிந்துகொள்ளும் இடமாக இருக்கிறது. செவ்வந்தியம்மா கதையில் குளம் பிரிந்த குடும்பத்தை இணைப்பதாக இருக்கிறது.

மீன் - பெண்ணாக, பெண்தெய்வமாக மாறுவது என்பது நாட்டார் தெய்வ வழிபாட்டில் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. இதற்குச் சான்றாக அப்பநாயக்கன் பட்டியில் உள்ள ஜலக்கோப்பமா வழிபாட்டைக் கூறலாம். இக்கோவிலில் தலைமைத் தெய்வமாக இருக்கும் ஜலகோப்பமா பற்றிய வாய்மொழிக் கதை பின்வருமாறு அமைகிறது கோவில் அருகில் இருக்கும் குளத்தில் ஜலகோப்பமா மீன்வடிவத்தில் இருந்தது. அந்த மீனைப் பிடிக்கப் பலரும் முயற்சி செய்தனர். ஆனால், ஒருவராலும் பிடிக்க முடியவில்லை. இந்த நிலையில் ஜலகோப்பமாக கம்பளத்து நாயக்கர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஆடுமேய்ப்பவர் ஒருவர் கனவில் தோன்றி தனக்குக் கோவில் அமைக்குமாறு கூறியது. அதன் பின்பு ஜலகோப்பமாலுக்கு கோவில் கட்டப்பட்டு வழிபாடு நடத்தப்படுகிறது. அல்லி அரசாணை மாலையில் அல்லி அல்லியின் தண்டில் பிறந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இதன் அடிப்படையில் நோக்கும் பொழுது தமிழ் மரபில் நீர் வாழ் உயிரினங்கள், தாவரங்களில் குழந்தைகள் பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கை

வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. இந்த அடிப்படையில் தான் கதையில் மீனிலிருந்து பெண் தோன்றுதல் என்பது அமைந்துள்ளது.

கதை கூறப்பட்ட காலத்தில் மனிதர்கள் சிலருக்கு பட்சிமொழி மிருகமொழி தெரியும் என்ற நம்பிக்கைக் காணப்படுகிறது. பறவைகள், விலங்குகள் பின் வருவனவற்றை முன்னேயே அறிந்துகொள்ளும் மந்திர ஆற்றல் உடையதாகவும் அவை தங்களுக்கு அதைப் பற்றி பேசிக்கொள்ளும் என்ற நம்பிக்கைக் காணப்படுகிறது. இதன் வெளிப்பாடாகக் கடுக்கிறது குடுத்தா கதையிலும், எலுமிச்சைப் பழக்கதையிலும் உண்மையைப் பறவைகள் மற்றும் விலங்குகள் தங்களுக்குள் பேசுவதைக் கேட்டுக் கதை மாந்தர் தெரிந்து கொள்வதாகக் காணப்படுகிறது. நாட்டார் மரபில் விலங்கின் வாயை கட்டிப்போடுதல் அல்லது விலங்குகளை தங்கள் பேச்சு கட்டுப்படும் மந்திரங்கள் இருப்பதாகவும் ஒரு சிலருக்கு அந்த மந்திரம் தெரியும் என்ற நம்பிக்கை காணப்படுகிறது. இந்த மந்திரத்தை அடுத்தவர்களிடம் சொன்னால் பலிக்காது மேலும் தன்னுடைய மந்திர ஆற்றல் தன்னை விட்டு அவருக்குப் போய்விடும் என்ற நம்பிக்கைக் காணப்படுகிறது. இதில் சில நேரங்கள் தவறு நிகழும் பொழுது பலி கொடுத்தோ அல்லது பரிகாரங்கள் செய்தோ தன்னை தற்காத்துக் கொள்கின்றனர்.

குடுக்குறத குடுத்தா கதையில் கணவன் விலங்கு, பறவைகள் பேசுவதைப் பார்த்துச் சிரிக்கும் பொழுது மனைவி வந்து அவனிடம் எதற்கு சிரிக்கிறீர்கள் என்று கேட்கிறாள். தனக்கு விலங்கு பறவை ஆகியன பேசுவதை அறிந்து கொள்ளும் மந்திர ஆற்றல் இருக்கிறது என்று சொன்னால் தன் தலை வெடித்துவிடும் என்பதால் அவன் அவனிடம் கூற மறுக்கிறான். நாலுமந்திரி கதையில் தெய்வத்துடன் மந்திரி ஒருவன் பேசுகிறான். தெய்வத்திடம் பேசும் மந்திர ஆற்றல் இருக்கிறது என்று மற்றவர்களிடம் கூறினால் தன்னுடைய தலை சிதறிவிடும் என்பதால் கூறாமல் மறுக்கிறான். கடைசியில் மன்னரிடம் இதைப் பற்றிக் கூறியவுடன் தலை வெடிக்கிறது அதற்கு சில பரிகாரங்கள் செய்வதன் மூலம் மீண்டும் உயிர் பெறுகிறான். இக்கதையில் காணப்படும் பச்சி, விலங்கு, தெய்வத்துடன் பேசுவது நாட்டார் மக்களின் மந்திரம் குறித்த நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடாக இக்கதையில் அமைந்துள்ளது. திருடப்பட்ட, தொலைந்து போன பொருட்களைக் குறி கேட்பதன் வாயிலாக கண்டுபிடிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடத்தில் காணப்படுகிறது. மொடவாண்டி கதையில் பெண் தொலைந்து போனவுடன் பெற்றோர்கள் பூசாரியிடம் சென்று குறிகேட்டு மகள் இருப்பதை அறிந்துகொள்வது மேற்கண்ட நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் உருவானதாகக் கூறலாம். திருமணத்திற்காக ஜாதகம் பார்த்தல் என்பது கதையில் காணப்படுகிறது. மேற்குறித்த நாட்டார் மக்களின் பண்பாடு சார்ந்த நம்பிக்கைகள் அனைத்தும் கதையின் வாயிலாகக் கேட்பவருக்கும், வாசிப்பவருக்கும் சென்றடைகிறது. இது அவர்களின் மனதில் நனவிலி படிமமாக மாறிவிடுகிறது. இதன் வெளிப்பாடுதான் இன்றைய காலகட்டத்தில் கூட பொருட்கள் தொலைந்து போனால் குறிகேட்டல், நாயின் வாயை கட்டுதல், கட்டை விடுவித்தல், பால்வடியும் மரத்தில் குழந்தை வரம் வேண்டி வேட்டியில் தொட்டில் கட்டுதல் (தொத்து மந்திரம்), சேவலைச் சத்தி விடுதல்(தூயமந்திரம்) ஆகியவை காணப்படுகின்றன.

கதைக் கூறப்பட்ட காலமும் சமூக நிலையும்

கதை கூறப்பட்ட காலத்தைக் கதையில் உள்ள ஒரு சில பொருள், இடம், சடங்கு, பாலியல் வேறுபாடு, சாதிய முறை ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஓரளவுக்குக் கூற இயலும் அதன் அடிப்படையில் இக்கட்டுரைக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட கதைகள் நிலவுடைமை காலகட்டத்தைச் சார்ந்ததாக அமைகின்றன. சில கதைகளில் தாய்வழிச் சமூகத்திற்கான கூறுகளும் தந்தைவழிச் சமூகத்திற்கான கூறுகளும் இணைந்தும் முரண்பட்டும் காணப்படுகின்றன. இக்காலகட்டத்தில் திருமண முறை என்பது பெரியவர்களால் நடத்தி வைப்பதாக இருக்கிறது. திருமணத்தின்போது மணமகள் வீட்டார் மணமகன் வீட்டாருக்குப் பொருள் கொடுக்கும் வரதட்சணை முறை மட்டுமே காணப்படுகிறது. மணமகன் வீட்டார் மணமகன் வீட்டாருக்குப் பொருள் கொடுக்கும் பரிசம் முறை இல்லை. திருமணத்தின் பொழுது கொடுக்கும் பொருட்களாகத் தங்க நகைகள், நிலங்கள், ஆட்சி ஆகியனவே இருக்கின்றன. இதன் அடிப்படையில் இக்காலகட்டத்தை ஆண் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இயங்கிய நிலவுடைமை காலகட்டமாகக் கூறலாம்.

மேற்குறிப்பிட்டது போன்று பெண்கள் ஆண்களைச் சார்ந்து அவர்களுக்குத் தேவையான வேலைகளைச் செய்துகொடுப்பவர்களாக இருந்துள்ளனர். ஆண் என்பவன் வலிமை மிக்கவனாகவும் தைரியமானவனாகவும் புத்திசாலியாகவும் எதையும் சாதிக்கக் கூடியவனாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளான். சைப்ஸ் மேற்கத்தியக் கதைகளில் ஆண்டான் அடிமைமுறை (Master Slave) காணப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுவார். தமிழ்க் கதைகளிலும் இத்தகைய தன்மை காணப்படுகிறது. நாலுமந்திரி, குடுக்கிறது குடுத்தா, செவந்தியம்மா கதை, பிணந்தின்ன காளி கதை ஆகியவற்றை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம். இக்கதைகளில் எல்லாம் அதிகாரமையம் என்ன சொல்கிறதோ அதைச் செய்து முடிப்பதே தனது வாழ்நாள் கடமையாக வேலையாட்கள் நினைப்பார்கள். அதிகாரமையத்தில் இருக்கும் தலைவனின் நன்மைக்காக தன் உயிர் பொருள் அனைத்தையும் எந்த வித எதிர்பார்ப்பும் இன்றி இழப்பார்கள். இவ்வாறு செய்பவர்களே முன்மாதிரியான வேலையாட்களாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

பெண்கள் அழகனானவர்களாகவும் அழகிய ஆடை அணிகலன்களை அணிந்தவர்களாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளனர். உலகம் முழுவதும் காணப்படும் ஆண் மையசமூகம் காரணமாக இத்தன்மை அனைத்துப் பண்பாடுகளிலும் காணப்படுவதாக இருக்கிறது. தமிழ்க் கதைகளில் பாட்டிகள் இளையவர்களை வழி நடத்துபவர்களாகவும் புதிய குடும்ப அமைப்பு ஒன்று உருவாக உதவி செய்பவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். வயதானவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கை அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு கொடுக்கின்றனர். அம்மன் வழிபாடு காணப்படுகிறது. முறுக்குச் சுட்டு தெருத் தெருவாகச் சென்று விற்கும் முறைக் காணப்பட்டுள்ளது. மாட்டுக்கறி உண்பவர்களாகவும் தோல் பொருட்கள் செய்பவர்களாகவும் அருந்ததியர் சமூகத்தை சேர்ந்தவர்களாகக் கூறுகிறது. அக்கதையில் சக்கிலியன் கிட்ட பிட்சி கொடுத்திருவன் என்ற வரி வருகிறது. இதிலிருந்து அம்மக்களை இவர்கள் சாதிய அடிப்படையில் இழிவாகவும் மரியாதை குறைவாகவும் நடத்தியுள்ளதை ஊகிக்க முடிகிறது.

பயணத்தின் போது கட்டுச்சோறு கட்டும் முறை காணப்பட்டுள்ளது. இக்கதைகளில் இராசாவாகக் குறிப்பிடும் பெரும்பான்மையானவர்கள் கட்டுச் சோறு கட்டிக்கொண்டு நடைபயணம் மேற்கொண்டதாகக் கூறுகிறது. இக்கதை உருவாக்கப்பட்ட காலத்தில் பொருளாதார, சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகள் அதிகமாகக் காணப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது. வேலை என்பது சாதிய அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டுக் காணப்படுகிறது. இதன் அடிப்படையிலையே ஒருவனுக்கு பெண் கொடுக்கலாமா கொடுக்கக் கூடாதா என்பது தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. சில கதைகளில் பெண் பெற்றோர்களின் மேற்சொன்ன கருத்தியல் நிலைப்பாட்டை எதிர்த்துப் பொருளாதார நிலையில், சாதிய நிலையில் தங்களை விடக் கீழ் நிலையில் இருக்கும் செய்தி காணப்படுகிறது. இவ்வாறு திருமணம் செய்து கொள்பவர்களை ஒதுக்கி வைக்கும் பழக்கம் இருக்கிறது. இவர்கள் பொருளாதார நிலையில் மேன்மை அடைந்த பின்னர் பெற்றோர்கள் தானாக முன் வந்து ஏற்றுக்கொள்வதாக இருக்கிறது. ரோசமுள்ள இராசா மகள், சொரக்குடுக்கை ஆகிய கதைகளை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம். ஆடிமாதம் மழையை நம்பி விவசாயம் நடைபெற்றுள்ளது. பண்ணை ஆள் முறை காணப்படுகிறது. ஒரு பெண் உத்தம பத்தினியாக இருந்தால் அவள் மந்திர ஆற்றல் உடையவளாகவும் எதையும் செய்யக்கூடியவளாகவும் இருப்பாள் என்ற கருத்துக் காணப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்பட்ட திருமண முறை, பாலியல் நிலை, நம்பிக்கை ஆகியன கதைகளில் ஏற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. இக்கதைகளின் வாயிலாக நடைபெறும் சமூகவயமாகல் என்பது ஆண்மையச் சமூகத்தின் வெளிப்பாடாகவே இருக்கிறது. மேற்கத்திய கதைகள் கட்டமைக்கும் முன்மாதிரியான ஆண் வலிமையானவனாகவும் பெண் அழகானவளாகவும் ஆணுக்குக் கட்டுப்பட்டவளாகவும் காட்டுகிறது. தமிழ்க் கதைகளிலும் அத்தகைய போக்கே காணப்படுகிறது. இக்கதையில் காணப்படும் திருமணம் பற்றிய செய்திகள் எல்லாம் திராவிட திருமணமுறையைப் பிரதிபலிப்பனவாக இருக்கின்றன. இக்கதைகளில் காணப்படும் நம்பிக்கை சார்ந்த விடயங்கள் அனைத்தும் தமிழ்ச்சமூகத்தில் காணப்படுவதாக இருக்கின்றன. ஆண்டான் அடிமை முறை (Master Slave)

சார்ந்த சமூகக் கட்டமையும் இக்கதைகளில் காணமுடிகிறது. இது ஒரு முன்மாதிரியான வேலைக்காரன் என்ற பின்பத்தின் பின்னால் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. புறவெளி ஆணுக்கானதாகவும் அகவெளி பெண்ணுக்கானதாகவும் காணப்படுகிறது. இந்த கதையில் காணப்படும் திருமண முறை, பாலியல் நிலை, நம்பிக்கை ஆகியவை சமூகக் குழுக்களால் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகவும் சில கதைகளில் அதிகாரம், ஆண்மைய சமூகம் கட்டமைத்திருக்கும் கருத்தியல் கட்டமைப்பை எதிரிப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது. சமூகக் குழுக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பொதுவான கூறுகளை அடுத்த தலைமுறைக்கும் கடத்தி ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய செயலையே இந்த கதைகளின் வாயிலாக செய்திருப்பதை அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. கதையை ஆய்வுக்கு உட்படுத்துவதன் வாயிலாக கடந்த கால சமூக அமைப்பு மற்றும் மதிப்பீடுகளையும் அவை தற்பொழுது எவ்வாறு மாற்றமடைந்து இருக்கிறது என்பதையும் அறிந்துகொள்ள இயலும்.

References

- Bhakthavachala Bharathi, (2003) *Tamilakattil Natotikal Cankakalam Mutal Camakalamvarai*, Vallinam Publication, Puducherry, India.
- Bhakthavachala Bharathi, (2005) *Manidaviyal Kotpatukal*, Vallinam Publication, Puducherry, India.
- Leslie, G.R., Larson, R.F., (1994) *Introductory Sociology*, Oxford University press, New York, USA.
- Muthaiya, E., (2013) *Adithala Makkalin Kuriyeettu Payana Veligal*, New Century Book House, Chennai, India.
- Muthiaya, O., (2003) *Thevarattam*, Kaviya Publication, Chennai, India.
- Muthiaya, O., Ramanathan, A., (2004) *Nattupurak Kataik Kalanchiyam*, Volume 7, Meiyappan pathipagam, Chidambaram, Tamil Nadu, India.
- Rajanarayanan, K., (2012) *Nattuppurak Kataikal*, Annam pathipagam, Thanjavur, Tamil Nadu, India.
- Zipes, J., (2014) *The Original Folk and Fairy Tales of the Brothers Grimm*, Princeton University Press, New Jersey.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License